

Arrest

nr. 104 512 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine en afkomstig uit Tbilisi. Sinds 2007 werkte uw vader bij de veiligheidsdienst van Badri Bitsadze, echtgenoot van Nino Burjanadze, leidster van de radicale oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia (DMUG). U en uw vader waren beiden sympathisanten van deze partij. Zelf nam u enkele keren deel aan betogingen van de oppositie. Op 26 mei 2011 was u samen met vrienden aanwezig op een demonstratie georganiseerd door Nino Burjanadze. Uw vader was daar ook als één van de lijfwachten van Badri Bitsadze.'s Nachts traden de ordediensten erg gewelddadig op tegen de demonstranten. U werd geslagen en geboeid achtergelaten. Vrienden konden u later bevrijden. Na deze demonstratie werd Badri Bitsadze gezocht door de autoriteiten. Uw moeder en u vernamen van uw grootmoeder dat uw vader bij haar thuis in de regio Racha ondergedoken zat, omdat de autoriteiten ook op zoek waren

naar de leden van de veiligheidsdienst van Badri Bitsadze. Daarop kreeg u regelmatig dreigtelefoons. De politie kwam ook een keer bij jullie langs op zoek naar uw vader. Op 14 november 2011 keerde u 's avonds te voet terug van een voetbaltraining. Onderweg werd u door enkele politiemannen in een wagen geduwd en meegenomen naar een onbekende plaats waar u werd ondervraagd. Ze wilden dat u hen zei waar uw vader was. U werd ook geslagen. Toen één van de bewakers op een bepaald moment niet oplette, slaagde u er in om te ontsnappen. U liep naar een nabijgelegen huis. Van de bewoners vernam u dat u zich in het dorp Martkopi bevond. Daarop telefoneerde u naar uw moeder. Uw oom kwam u vervolgens ophalen. U zat enige tijd bij hem ondergedoken in zijn huis in Tbilisi. Uw oom regelde ondertussen uw vertrek uit het land. Op 30 november 2011 reisde u met de bus naar Turkije. Daar ging u aan boord van een boot die u naar Italië bracht. U reisde met de vrachtwagen verder naar België. U vroeg asiel aan op 5 december 2011.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u enkel uw Georgische identiteitskaart voor.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest vanwege de autoriteiten. U en uw vader waren sympathisanten van de oppositiepartij Democratic Movement-United Georgia (DMUG). Uw vader werkte bovendien als lijfwacht voor Badri Bitsadze, echtgenoot van Nino Burjanadze, de leidster van deze partij (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 4-5).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover maar weinig concrete informatie kon verschaffen. Zo legde u vage verklaringen af aangaande de actuele vervolgingssituatie van uw vader. U beweerde aanvankelijk dat er nog geen rechtszaak tegen uw vader werd aangespannen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 7). Later verklaarde u dan weer dat u eigenlijk niet wist of er een gerechtelijk proces tegen uw vader werd gevoerd, omdat u hierover geen enkele informatie vernomen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9). Wat betreft de evolutie van uw eigen problemen moet opgemerkt worden dat u niet wist of u zelf al dan niet officieel gezocht werd door de autoriteiten. Toen u gevraagd werd of de politie na uw vlucht op 30 december 2011 nog is langsgekomen, kon u daar niet met zekerheid op antwoorden. U stelde het niet gevraagd te hebben aan uw moeder en u dacht slechts dat ze het u wel gezegd had indien dit het geval zou geweest zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 8-9). U bleek ook niet te weten of de politie sinds uw vertrek uit het land eventueel bij familieleden, vrienden of kennissen van jullie is langsgekomen op zoek naar u of uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend. U beweerde weliswaar dat u uw vader niet via de telefoon durfde te contacteren, omdat u bang was dat de telefoonlijnen afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9-10). U hebt echter ook nagelaten om dan via andere personen en/of door gebruik te maken van andere communicatiemiddelen alsnog enige informatie over het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 10). Uw gebrek aan kennis van de actuele stand van zaken aangaande uw vervolgingsprobleem is weinig aannemelijk te noemen. Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u en uw moeder vóór uw vertrek uit het land toch een convocatie op naam van uw vader ontvangen hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 7). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. U verklaarde tijdens uw gehoor toch de nodige inspanningen te zullen leveren om bij uw moeder na te vragen waar dit document zich bevond en het alsnog te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 7-8). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen en hebt u ook geen uitleg hiervoor gegeven.

Wat er ook van zij, volgens onze objectieve gegevens (waarvan er een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd), heeft de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement. Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie- en veiligheidsdiensten.

Op basis van uw engagement (en van uw vader) voor personen/partijen die de oppositie tegen Saakashvili steunden, op basis van uw vrees door de autoriteiten onder Saakashvili vervolgd te worden omwille van dit engagement, moet nu omwille van de geschetste politieke ontwikkelingen hoe dan ook gesteld worden dat er in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw Georgische identiteitskaart, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het enkel persoonlijke identiteitsgegevens bevat die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing haar slechts één verwijt maakt, namelijk dat verzoeker onvoldoende inspanning geleverd zou hebben om op de hoogte gesteld te worden van zijn actuele situatie in het land van herkomst en de situatie waarin zijn vader zich bevindt. Ze stelt dat verzoeker aangaf dat hij een vrees koesterde indien hij contact opnam met zijn vader, hij zou afgeluisterd worden. Zij meent dat verzoeker zich wel degelijk heeft geïnformeerd over zijn huidige situatie, zoals ook het administratief dossier aantoont volgens de verzoekende partij. De bestreden beslissing zou niet stroken met de gegevens uit dit dossier. Verzoeker kon enkel contact opnemen met zijn moeder. Zijn moeder zei dat de politie nog steeds langskomt en dat zij in angst leeft.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de motivering als geheel moet gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De bestreden beslissing baseerde zich niet enkel op dit motief om te besluiten tot de niet-aannemelijkheid.

Daarnaast meent de Raad dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. De verzoekende partij overtuigt de Raad niet dat zij aan deze verwachting voldaan heeft. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat verzoeker erg onwetend is over de situatie van zijn vader en zijn eigen situatie en geen inspanningen leverde om meer te weten te komen. Zo leest de Raad in het gehoorverslag (p. 8-9) dat wanneer verzoeker gevraagd wordt of de autoriteiten sinds zijn vlucht nog langs zijn gekomen, hij verklaarde dat zijn moeder hem niets zei en dat hij het ook niet gevraagd heeft. Dat verzoekers moeder in angst leeft, is geen afdoende verklaring voor verzoeker om te verzaken aan het leveren van inspanningen om meer te weten te komen over de evolutie van zijn problemen in Georgië.

De Raad bevestigt de bestreden beslissing waar die op pertinente wijze stelt dat: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u hierover maar weinig concrete informatie kon verschaffen. Zo legde u vage verklaringen af aangaande de actuele vervolgingssituatie van uw vader. U beweerde aanvankelijk dat er nog geen rechtszaak tegen uw vader werd aangespannen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 7). Later verklaarde u dan weer dat u eigenlijk niet wist of er een gerechtelijk proces tegen uw vader werd gevoerd, omdat u hierover geen enkele informatie vernomen had (zie*

gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9). Wat betreft de evolutie van uw eigen problemen moet opgemerkt worden dat u niet wist u niet of u zelf al dan niet officieel gezocht werd door de autoriteiten. Toen u gevraagd werd of de politie na uw vlucht op 30 december 2011 nog is langsgekomen, kon u daar niet met zekerheid op antwoorden. U stelde het niet gevraagd te hebben aan uw moeder en u dacht slechts dat ze het u wel gezegd had indien dit het geval zou geweest zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 8-9). U bleek ook niet te weten of de politie sinds uw vertrek uit het land eventueel bij familieleden, vrienden of kennissen van jullie is langsgekomen op zoek naar u of uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend. U beweerde weliswaar dat u uw vader niet via de telefoon durfde te contacteren, omdat u bang was dat de telefoonlijnen afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 9-10). U hebt echter ook nagelaten om dan via andere personen en/of door gebruik te maken van andere communicatiemiddelen alsnog enige informatie over het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/05/2012, p. 10). Uw gebrek aan kennis van de actuele stand van zaken aangaande uw vervolgingsprobleem is weinig aannemelijk te noemen. Van een asielzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig."

De Raad benadrukt dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de convocatie die verzoeker beloofde over te maken, uit angst is "weggemaakt" door de moeder van verzoeker.

Zij wenst te wijzen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker het voordeel van de twijfel diende toegekend te worden. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op geen enkel moment weerlegt dat de asielaanvraag van verzoeker niet aannemelijk is.

De Raad is van oordeel dat dit een loutere bewering betreft die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeker nog steeds in contact staat met zijn thuisland en aldus via deze weg bewijsstukken kan verkrijgen. Hij laat echter na deze op heden voor te leggen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat *in casu* het geval is gelet op zijn verklaringen - dat kan worden verwacht dat hiervan materieel bewijs bestaat. Het gebrek aan enig document is minstens een negatieve indicatie is voor de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : "De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

De Raad meent dat de verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat hij geen oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn aanvraag te staven hoewel hij verklaarde dat er bewijzen hiervoor bestonden en deze redelijkerwijze te bemachtigen waren.

De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de kandidaat-vluchteling: Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in

hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Terecht stelt de bestreden beslissing dat de situatie in Georgië voor opposanten tegen de vorige regering in belangrijke mate gewijzigd is en besluit: *“Op basis van uw engagement (en van uw vader) voor personen/partijen die de oppositie tegen Saakishvili steunden, op basis van uw vrees door de autoriteiten onder Saakishvili vervolgd te worden omwille van dit engagement, moet nu omwille van de geschetste politieke ontwikkelingen hoe dan ook gesteld worden dat er in uw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.”*

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd en indien de vader van verzoeker nog steeds het voorwerp van vervolging zou zijn zou verzoeker dit moeten kunnen aannemelijk maken en ten minste de reactie van diens werkgever en de huidige regering moeten kunnen weergeven. Verzoeker kon in dit verband ter zitting geen enkele bijkomende bijzonderheid meedelen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van

de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een *“individuele”* dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij betwist de landeninformatie echter en voert aan dat er wel sprake is van willekeurig geweld, zonder, zoals hierboven reeds werd uiteengezet dit aan de hand van de neergelegde informatie kan worden vastgesteld.

De conclusies en geciteerde paragrafen uit de neergelegde informatie worden niet door de Raad betwist. Uitgezonderd de twee laatste stukken echter (stuk 7 en 8) dateren deze stukken echter van voor de presidentsverkiezingen van oktober 2012.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, is verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen.

Hoewel de informatiebundel (SRB: “Georgië, nieuw politiek landschap en veranderingen door de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012”, 7 december 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen.

De verzoekende partij stelt weliswaar dat voor de verkiezingen in oktober 2012 zowel de oppositie als de gewone burgers te lijden hadden onder het repressief beleid van de autoriteiten en systematisch onderdrukt werden, dat de huidige politieke toestand geen zekerheid biedt en dat men nog niet op de hoogte is van welke mate van kracht van het parlement kan uitgaan.

De Raad stelt vast dat - zoals hierboven reeds werd uiteengezet – de neergelegde stukken geen gewag maken van willekeurig geweld of dat daaruit geen situatie van willekeurig geweld kan worden afgeleid. Verder slaagt de verzoekende partij er niet in om met een verwijzing naar een algemene toestand in Georgië en met de neerlegging van stukken van algemene aard zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854) dat er sprake is van persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel

risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het risico dient *in concreto* aangetoond te worden, wat *in casu* niet gebeurd is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS